

NBRTS

Inițiere în inițiale

Inițial mă gândisem să inițiez o incursiune în universul inițialelor inițiatice, cum ar fi INRI, TV (sau chiar TVA), www, ș.a. (care ascund o mulțime de taine, mai ales în cazul cărților scrise sub coordonare), LA, NY (care trimite la Big Apple și la locul comun al păcatului originar, îndoielnică fiind totuși identitatea fructului oprit), Z (cf. Alain Delon), DM (ruda mai săracă a lui \$ și, oricum, azi decedată), AMDG, NATO (lănit-o destul?), S&M ș.a. (dar am senzația că încep să mă repet). Am renunțat la inițiativa inițială, inserîndu-mă în final în infinita diversitate a peisajului românesc și limitîndu-mă ludic la o inofensivă infuzie de inocente imagini de urbe în tranziție, concoctate cu memorări recurente. Greu, nu?

Așadar, inițializez (*initialize*, că termenul e preluat din engleza coruptă de americană, dar *ab initio* corupătoare de latină)...

Urc pe bulevardul străjuit de statuia ME (Marelui Eminescu sau Mihai Eminescu, după pohtă), sărind cu MP și PM (maximă precauție și p... m...) din calea unei mașini care strivește zebra pietonală cu vreo 80-100 la oră (IS-...-SEX – cîta imaginație!). La doi pași de mine se hlizește un grup de tineri SS (nici vorbă de faimoasele *Schutz-Staffel*, ci doar de o subspecie balcanică a *hominis sapientis*, cea a

„scuipătorilor de semințe”). Tinerii discută plini de FF (flegme flegmatice), cu care umplu și trotuarul, fumînd à la *schmeker*. Dacă ar fi mai *noise-free* sau de-aș fi eu mai PVC (plin de viață și ciameg), mi-ar fi simpatici. Așa, trec la pre-judecăți OB (*old boys*). Pe lângă grup trece o GSM (gagică suplă și mișto – în alte cazuri GST, gagică suplă și pieptoasă). Tinerii rîd larg, voios, unul dintre ei își înfige o palmă tandră (PT) în gurguiatîi S1S2 ai GSM și, pînă să bag de seamă ce se întîmplă, aud din gura ei PS (plină și senzuală) un FM (mai greu de transcris; în orice caz, a doua inițială amintește de originile fiecărei trestii gînditoare), inclusiv variantele neaoșe și ne(o)creștine FCM și FDM de bou. E D NCR-zut CSVD pe B.U. *le varde!*

Discursul preliminar fu totuși doar un joc, știu. L-am pornit ca să-mi revigorez amintirile din studenție, cînd, sătui de înjurăturile (oricum) cutumizate, am decis – stîrniți, probabil, de prescurtările diverselor cursuri filologhice: LRC, ILR, TL, LUC – să folosim blesteme inițializate: PM, SP, TFC/TFG, FM sau FMM. Să recunoaștem: bagatelizarea înjurăturii de mamă, cruce, Cristoși etc. (termeni care trimit și ei, pe undeva, pe la ambiguitatea *sacer*-ului latinesc) reduce și forța ilocuționară a acesteia. Banalul „pizda mă-sii” ajunge la fel de desemantizat ca și „deci”-ul cu care începe orice discurs lipsit de valoare concludivă sau ca un „Ce mai faci?” aruncat într-o doară, simplă manifestare cu valoare fatică. Așa că respectivele PM, pronunțat „peme” și la fel de spondeu ca și un alt PM („po-mo”, marota culturii prezentului fugace), căpătau pentru urechile celor din jur o valoare nouă. În primul rînd înjurătura în inițiale recucerește forța originară a Înjurăturii-în-sine, obligînd la efortul decodării. Arhiuzitatul „pizda

mă-tii” trece pe lângă urechea preopinentului ca orice alt zgomot de fond. Spondeul „peme” impune o hermeneutică, fie ea și trivială. În al doilea rînd, atipicitatea rostirii blestemăției stîrnea (atrăgea) interesul tocmai prin stranietatea sa. Iar esoterismul unui „te-be-n-pe-me” crea fiori metafizici (ei, nu chiar...).

Ehei, dar după ce grupul de inițiați în inițiale a deprins tehnica, variațiunile de la temă s-au impus de la sine, sporind efortul decriptatoriu și îmbogățind repertoriul înjurăturilor. Astfel am scăpat și de re-căderea în păcatul banalizării, de care se fac vinovate (deja) nevinovatele înjurături de mame și zei, dar ne-am dezvoltat și un limbaj paralel, cum se cuvine să aibă orice cerc de inițiați. Nu cer nimănui să reconstruiască părțile lipsă ale unor (în)jurături inițiatice gen SC, LP(S/M) sau LL(S/M), SPCM, BPCM... Totuși, din înțelegere pentru neinițiați, nu pot să nu scap o indicație de dicționar, asemeni celor de la careurile de cuvinte încrucișate: CM nu sînt altceva decît „cai morți”. În fine, cînd am ajuns la un șir de cinci-șase inițiale, am văzut fundătura spre care ne îndreptam. Contrar spiritului marxist, eram convinși că sporul de cantitate nu va duce la un salt calitativ. Cu alte cuvinte, ne plictiseam.

Dar tot astfel am găsit și salvarea. Din moment ce limbajul e doar o convenție acceptată de un număr oarecare de indivizi, de ce nu ne-am extinde interesul și spre lumea din afară, cucerind noi teritorii? Cei care făcuserăm armata aveam deja experiență cu clișeizatele AMR și APV. Urmînd aceeași cale, am născocit, spre delectarea strîmtului nostru cerc studențesc post-revoluționar, categoria PCR (puștoaicele cu fund rotund) și, ulterior, ca replică la noii monștri politici, PSM (puștoaicele cu sîni mari), PSG

(puștoaicele cu sîni gigantici, înlocuitor al PSM-ului, care fusese transformat în „puștoaice cu sîni mici”), precum și alte puștoaice, adaptate noilor apariții politice și stradale. Am avut și un FSN, dar – gîndindu-mă la verbul imperativ și excesiv uzat cu care pornea, în F..., dialogul inițiativ – prefer să nu-l deconspir. În fine, am avut de toate, și BB (bucată bună), și CC (curbă de complex. Studentesc), și F, și NF, și MM (nici Marilyn Monroe, nici Mircea Mihăieș), și mm. Neinițiații ne urmăreau uneori cum dondăneam mai ceva ca nerozii gramatici ai lui Creangă și dădeau din umeri nedumeriți. Asta spre satisfacția noastră, a celor cîțiva care știam ce înseamnă „Am vorbit cu o PCR BdP și care SF” sau chiar „SF pe G(ratis)”. Dacă receptorii înțelegeau măcar o parte a mesajului, era perfect: deduceau restul. Asta și era miza jocului. Ea s-a deplasat apoi spre alte domenii de interes (post)adolescentin, fără a ajunge totuși pînă la un limbaj independent de cuvintele plate ale limbii zilnice (LZ – fără nici o aluzie).

Eram sprintări. Eram absurzi. Eram supra-realiști, dada și gaga... Și aveam senzația că am creat un limbaj. Astăzi ne-am așezat pe la casele noastre, avem cariere, unii chiar mașini și copii, și vorbim cum se cade în cercurile mai largi care ne-au asimilat. „Ce mai faci?” „Bine. Dar tu?” „Bine.” „Ce-ți mai fac copii?” „Ăla micu' a fost cam răcit.” „Ai citit ultimul...?” sau „Ai văzut?” sau „Ai auzit?”. Adică CMF?, CMFC? sau CMFS(oția/oacra)?, APR („Am plătit ratele”) și ULA („Unde lucrezi acum?”). Ula mea. Totuși, cu ceva-ceva tot m-am ales atunci: am pus laba pe o PCR. PSM. PBP. FF (foarte frumoasă). Sau FF (...tere de frumoasă). TB. Tot e bine. Voi CMF?

Limbi de *Hustler*

Din cînd în cînd, ca tot bărbatul, cumpăr și eu cînd un *Hustler*, cînd un *Playboy*. La urma urmei, trebuie să știu ce se mai întîmplă prin lume, nu?

Așa se face că în ajunul unui Crăciun trecut m-am întins pe canapea și am început să răsfoiesc numărul din ianuarie al faimoasei *Larry Flint's Hustler*. Ca explicație serioasă, trebuie să spun că m-a atras unul din titlurile de copertă de sub domnișoara brunetă, pieptoasă și cu ditamai bastonul în brațe: „Lumini și umbre în lumea scriitorilor români”. Desigur, mai întîi am efectuat o lectură rapidă a revistei în totalitatea ei, cu accent pe foile cu texte de zece cuvinte și poze *full color* de trei palme, apoi am început să iau paginile pe îndelete, cu seriozitate, una cîte una.

Așa am descoperit-o la pagina de corespondență cu cititorii pe Duduia Deocheată. Un nume tare. Iar imaginea Duduii Deocheate din capul paginii, cu pieptul gol în fața cititorilor, era mai mult decît promițătoare. Bine, există ceva illogic în felul în care DeDe (Duduia Deocheată) stă rezemată de o mașină de scris și își mai reazemă și un creion (sau pix) pe buza inferioară, dar cînd scrii cu pieptul în față, trebuie să satisfaci toate gusturile. Nu strica nici un laptop cu tastatură rozalie. Problema a apărut la lectura

corespondenței. Iată, un „cititor” se plîngea că are două prietene, dintre care una ar urma să-i devină soție, fiind însărcinată în luna a șasea, dar face mofturi și arată ca o balenă, iar a doua e bună rău și disponibilă oricînd. Și ce răspunde DeDe? Păi, scrie (sau bate la mașină) cam așa: „Alegerea ai făcut-o în urmă cu șase luni, cînd ai lăsat-o gravidă pe viitoarea soție... Nu poți spune că arată ca o balenă... Ai răbdare... rupe legătura cu cealaltă” ș.a.m.d. Cam la fel sună toate răspunsurile la alte scrisori: răbdare, comunicare, încredere, fidelitate, psihologi... Nu zic că nu-i bine, frumos și moral, dar... hei! Ceva nu-i în regulă! Citesc totuși *Hustler*, nu *Familia fericită*. Și de ce-i zice tipei ăleia goale Duduia Deocheată? A deocheat-o cineva? Sau, dacă asta înseamnă deocheat, la ce ar trebui să mă aștept de la o Duduie Morală? Mi-e și frică să mă gîndesc.

Dar ajung, în fine, și la articolul cu „Lumini și umbre în lumea scriitorilor români”. Nimic nou pe-acolo: Ștefan Augustin Doinaș și Ion Caraion au fost informatori ai Securității. În rest, niște comentarii plate. Interesant e unghiul de abordare a problemei, vizibil mai ales în concluzie: „Nu acuzîndu-l pe Păunescu că a fost și el (subl. mea) omul regimului comunist, iar acum își denunță foștii informatori, vom afla mai multe despre zonele umbrite din viața lui Doinaș”. E clar: în opinia autorului (Emil Berdeli), Doinaș și Caraion au fost oamenii regimului comunist și pe undeva, prin spate, a mai fost și Adrian Păunescu. Desigur, cum nici Doinaș, nici Caraion nu mai sînt în viață, nu mai au cum să se apere. Pare-se că vinovăția lor e oricum limpede.

E greu să te pui în pielea altuia. Îmi place totuși să cred că, dacă în urma anchetării,